

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 126.756 van 23 december 2003
in de zaak A. 100.248/XIV-1878.**

In zake : XXX,
 die woont te 2060 ANTWERPEN,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 8 februari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 19 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 3 juni 2000 en zich vluchteling verklaart op 6 juni 2000; dat op 6 september 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 30 januari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene werd verhoord op 11 januari 2001 op de zetel van het commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Servo-Kroatische taal machtig is.

Betrokkene beweert een zigeuner afkomstig uit Vuçitern, Kosovo, te zijn. Hij zou zich in Kosovo als zigeuner van Albanese origine (Ashkali) laten registreren hebben. Omdat de Serviërs er de mensen van Albanese origine slecht zouden behandeld hebben, zou betrokkene in maart 1991 naar Duitsland uitgeweken zijn. Hij vroeg er op 12 maart 1991 asiel aan. Omdat betrokkene op 30 juni 2000 door de Duitse autoriteiten naar zijn land van herkomst zou gerepatriëerd worden, zou hij eind mei 2000 met zijn echtgenote, XXX en drie minderjarige kinderen, naar België uitgeweken zijn. Hij vroeg er op 6 juni 2000 asiel aan. Betrokkene is in het bezit van een identiteitskaart, uitgereikt te Vuçitern op 28 januari 1991, een Joegoslavisch paspoort, uitgereikt te Mitrovica op 27 oktober 1987, en een Joegoslavisch rijbewijs, uitgereikt te Vukovar op 15 augustus 1989. Op 12 januari 2001, de dag na het verhoor op het commissariaat-generaal, legde betrokkene een uitwijzingsbevel van de Duitse autoriteiten, dd. 15 maart 2000, neer.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene, door het verzwijgen van zijn asielaanvraag en het ontkennen van zijn verblijf in Duitsland, heeft gepoogd om de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden. Zo verklaarde betrokkene zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als aanvankelijk (herhaaldelijk) op het commissariaat-generaal, dat hij Kosovo pas op 19 juni 1999 een eerste maal zou verlaten hebben (verhoorverslag DVZ, vraag 42 en CGVS, p. 2 en 9). Betrokkene verklaarde hierbij (DVZ-CGVS in aanvang) dat hij herhaaldelijk door soldaten van het ‘Kosovaars Bevrijdingsleger’ (UCK) zou lastiggevallen zijn. Uiteindelijk zou hij op 17 juni 1999 door het UCK uit zijn woning verdreven zijn (verhoorverslag CGVS, p. 2). Hij zou via Zveçan naar Montenegro doorgereisd zijn, waar hij nog een jaar zou verbleven hebben alvorens naar België uit te wijken (verhoorverslag CGVS, p. 6-8). Slechts na confrontatie met informatie van de Duitse autoriteiten, waarover het commissariaat-generaal beschikt, gaf betrokkene uiteindelijk toe dat hij van 12 maart 1991 tot 28 mei 2000 in Duitsland verbleef en dat hij er ook asiel vroeg, en dat hij in die periode nooit naar Kosovo zou teruggekeerd zijn. Na ontvangst van een uitwijzingsbevel, zouden betrokkene en zijn gezin naar België uitgeweken zijn (verhoorverslag CGVS, p. 10).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan in casu geen geloof worden aan betrokkenes beweerde vluchtmotieven. Ten slotte blijkt uit betrokkenes laatste verklaringen afgelegd op het commissariaat-generaal dat hij voor zijn aankomst in België ruim negen jaar in Duitsland verbleven heeft en laatstgenoemd land niet verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de commissaris-generaal de

verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 6 september 2000.

De commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden, niet aangewezen is, dat betrokkene naar Joegoslavië zou worden teruggeleid.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel machtsoverschrijding opwerpt, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en dit als volgt toelicht:

“Middel van machtsoverschrijding afgeleid uit de schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat conform art. 62 van de vreemdelingenwet de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden.

Dat uit de rechtspraak van de Raad van State volgt dat het de wil van wetgever is geweest te eisen dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig zou worden gemotiveerd.

Dat geen rekening gehouden werd met al de grieven van verzoeker en hierop niet geantwoord werd.

Dat hieruit zeer duidelijk blijkt dat de beslissing op onvoldoende wijze gemotiveerd is.

Dat men stelt dat er tegenstrijdigheden zouden zijn in het verhaal van verzoeker.

Dat echter verzoeker zeer laag geschoold is met als gevolg dat hij slechts summier kan antwoorden, geen verbanden ziet en geen inzicht heeft in tijd en ruimte.

Dat bovendien de toestand in Kosovo nog steeds gespannen is.

Dat het CGVS hier zeker van op de hoogte is, daar er anderen zijn waarvan het CGVS nog van oordeelt dat zij niet mogen teruggeleid worden naar het land van herkomst.”;

2.1.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij; dat deze laatste echter geen memorie van antwoord heeft ingediend;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar haar verzoekschrift;

2.1.4. Overwegende dat de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat aan de voornaamste vereiste van de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet vastgelegde formele motiveringsplicht is voldaan; dat de verzoekende partij, voor zover zij de inhoud van die motieven betwist, zich beperkt tot enkele algemene opmerkingen zonder op de concrete weigeringsgronden in te gaan en daarmee niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel machtsafwending opwerpt en schending van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur; dat zij dit als volgt toelicht:

“Dat de rechtsleer van oordeel is dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen;

Dat de voor een belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.”;

2.2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij; dat deze laatste echter geen memorie van antwoord heeft ingediend;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar haar verzoekschrift;

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij zich in het middel beperkt tot een algemene opmerking over het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel, zonder de minste verwijzing naar de bestreden beslissing; dat zij helemaal niets over machtsafwending vermeldt; dat dergelijke nietszeggende bemerkingen niet als een middel kunnen worden begrepen waarin wordt aangeduid welke rechtsregel op welke wijze wordt geschonden; dat het tweede middel onontvankelijk is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) opwerpt; dat zij aanvoert dat alle toepassingsvoorwaarden van artikel 1 van dat verdrag vervuld zijn, dat zij een subjectieve vrees koestert voor haar leven en fysieke integriteit in het land van herkomst, dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken en dat de verzoekende partij niet naar Kosovo wil terugkeren omwille van de etnische problemen aldaar en omdat zij volledig ontheemd is;

2.3.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij; dat deze laatste echter geen memorie van antwoord heeft ingediend;

2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar haar verzoekschrift;

2.3.4. Overwegende dat dient te worden herhaald dat de Vluchtelingenconventie op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder een verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging ervan; dat dit verdrag geen duidelijke en juridisch volledige bepaling vormt die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan dit verdrag derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat alleen al om die reden

en daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij zich beperkt tot een algemene affirmatie van haar standpunt zonder aan te geven op welke wijze de Vluchtelingenconventie geschonden zou zijn, de rechtstreekse schending van de Vluchtelingenconventie niet op ontvankelijke wijze kan worden ingeroepen; dat het derde middel onontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig december tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.